পাঠ ১২

মনোৰম মাজুলী

ভ্ৰমণ শিক্ষাৰ এক অবিচ্ছেদ্য অংগ। ভ্ৰমণৰ জৰিয়তে কেৱল যে জ্ঞানৰ পৰিসৰ বৃদ্ধি হয়, এনে নহয়; বৰং ইয়াৰ লগে লগে আনন্দও পাব পাৰি। 'মনোৰম মাজুলী' পাঠটিৰ জৰিয়তে তোমালোকে মাজুলীৰ বিষয়ে জানিব পাৰিবা। মাজুলী পাঠটিৰ পঠনে তোমালোকক আন আন সাংস্কৃতিক কেন্দ্ৰসমূহ ভ্ৰমণ কৰিবলৈ উৎসাহী কৰিব।

ষষ্ঠ শ্ৰেণীৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ মনত অপাৰ আনন্দ। গৰমৰ বন্ধত সিহঁত পৃথিৱীৰ অন্যতম বৃহৎ নদীদ্বীপ মাজুলী চাবলৈ যাব। ইতিমধ্যে ছাৰ-বাইদেউসকলে মাজুলীত গৈ থকাৰ ব্যৱস্থাও কৰি থৈছে।

নিৰ্দিষ্ট দিনত ছাৰ-বাইদেউসকলে কোৱাৰ দৰে ষষ্ঠ শ্ৰেণীৰ দহজনীয়া ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ দলটো বিদ্যালয়ৰ খেল-পথাৰত সমবেত হ'লহি। ইতিমধ্যে আহি পোৱা গাড়ীখনত তেওঁলোক বহি মাজুলীলৈ যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিলে। তেওঁলোকৰ লগতে শিক্ষক বৰুৱা ছাৰ আৰু গগৈ বাইদেউও গাড়ীত বহিল। লাহে লাহে গাড়ীয়ে বিদ্যালয় চৌহদ এৰি মাজুলীলৈ যাবৰ কাৰণে নিমাতীঘাটলৈ আগবাঢ়িল। গগৈ বাইদেৱে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ লগত ভূপেন হাজৰিকাৰ "মহা বাহু ব্ৰহ্মপুত্ৰ" গীতটি গাই পৰিৱেশটো অধিক মধুৰ কৰি তুলিলে। তাৰ পাছত বাইদেৱে মাজুলীৰ প্ৰলয়ঙ্কাৰী বানপানী আৰু গৰাখহনীয়াৰ কথা ক'লে। এনেতে বাছ আহি নিমাতীঘাট পালেহি। ঘাটত যেন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ কাৰণে অপাৰ বিস্ময় গোট খাই আছিল। বিশাল ব্ৰহ্মপুত্ৰ নীৰৱে-নিতালে বৈ আছে। পাৰত বয়-বস্তুৰে অগণন মানুহ। তেওঁলোক গৈ

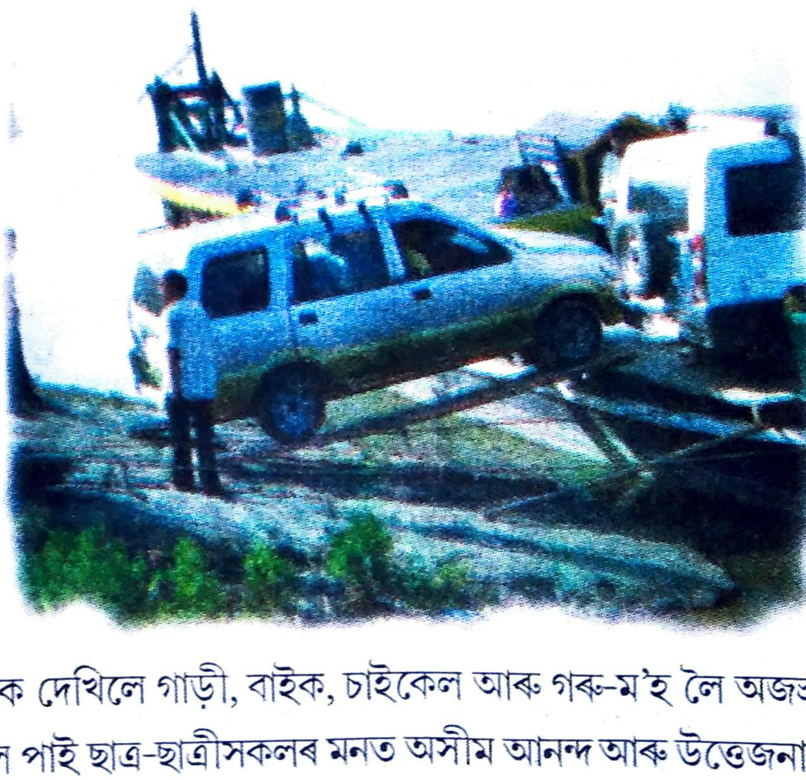

ফেৰীত বহিল। ফেৰীত বহি তেওঁলোকে দেখিলে গাড়ী, বাইক, চাইকেল আৰু গৰু-ম'হ লৈ অজস্ৰ মানুহ ফেৰীত উঠিছে। ফেৰীত উঠিবলৈ পাই ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ মনত অসীম আনন্দ আৰু উত্তেজনা।

বিশাল ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ বুকুৰেদি নাঙলৰ সীৰলুৰ দৰে পানী কাটি কাটি ফেৰীখন আগুৱাই গৈ থাকিল। ফেৰীত বহি তেওঁলোকে ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ মনোৰম দৃশ্য উপভোগ কৰিলে।

ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ বিশাল জলৰাশি পুৱাৰ সূৰুজৰ পোহৰ পৰি ৰঙীন মুকুতা-মণিৰ দৰে জিলিকি উঠিছে। মাজে মাজে পানীত লুকা-ভাকু খেলা শিহুবোৰক দেখি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল উল্লাসিত হৈ পৰিল। দূৰৈত সৰু সৰু নাৰত উঠি মাছমৰীয়াসকলে মাছ মৰা দৃশ্যও তেওঁলোকে উপভোগ কৰিলে।

ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ বুকুৰেদি আহি আহি এইবাৰ ৰবীনহঁত কমলাবাৰী ঘাট পালেহি। ঘাটত আগৰ দৰে অগণন মানুহ দেখি অৰুণে বৰুৱা ছাৰক সুধিলে— "ছাৰ, ইয়াতো ইমান মানুহ!" ছাৰে ক'লে— "এৰা, মাজুলীলৈ আহ-যাহ কৰিবলৈ এই জল-পথৰ বাহিৰে অন্য ব্যৱস্থা নাই। ইয়ালৈ আহিবলৈ মাত্ৰ দুটা পথ আছে— এটা নিমাতীঘাটৰ পৰা আৰু আনটো উত্তৰ লক্ষীমপুৰৰ পৰা লুইত খাবলু হৈ মাজুলীলৈ। সেইবাবেই ঘাটত ইমান মানুহ। আমি এতিয়া কমলাবাৰী সত্ৰলৈ যাওঁ ব'লা। তাতেই উত্তৰ কমলাবাৰী সত্ৰৰ অতিথিশালাত নিশা কটাম।"

কিছুসময়ৰ পাছত তেওঁলোক কমলাবাৰী সত্ৰত উপস্থিত হ'লগৈ। এই সত্ৰখন শিল্পকলা, সাহিত্যকৰ্ম আৰু আন আন সত্ৰীয়া সম্পদসমূহৰ সংৰক্ষণৰ বাবে বিখ্যাত। সত্ৰগৃহৰ শিল্প-কলাৰ নিদৰ্শন দেখি সকলো অবাক হ'ল। জয়শ্ৰীয়ে গৈগে বাইদেউলৈ লক্ষ্য কৰি ক'লে— "ইয়াৰ ছবিবোৰ ইমান ধুনীয়া বুলি ভবাই নাছিলোঁ বাইদেউ।" বাইদেৱে ক'লে— "হয়, সত্ৰৰ শিল্পকৰ্মৰ এক সুকীয়া শৈলী আছে। বিদেশী লোকেও এনে শৈলীক প্ৰশংসা কৰে।"

ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে সত্ৰত মণিকূটৰ পৰা আৰম্ভ কৰি চাৰি প্ৰসংগ অনুষ্ঠিত কৰা বিশেষ স্থানলৈকে সকলোবোৰ চালে। ডেকা সত্ৰাধিকাৰৰ নিৰ্দেশক্ৰমে বিজ্ঞ ভকত এজনাই দলটোৰ সৈতে থাকি সত্ৰ-পৰিচালনাৰ বিষয়ে সকলো কথা বুজাই দিলে।

সত্ৰখন পৰিভ্ৰমণ কৰাৰ পাছত হিমশিখৰে বৰুৱা ছাৰক সুধিলে— "ছাৰ, মাজুলীত মুঠতে কিমানখন সত্ৰ আছে?" হিমশিখৰৰ প্ৰশ্নৰ উত্তৰত ছাৰে অলপ দুখেৰে ক'বলৈ ধৰিলে— "বৰ্তমান মাজুলীত সৰু-বৰ বাইশখন সত্ৰ আছে। আগতে অৱশ্যে পঁয়ষষ্ঠিখন সত্ৰ আছিল। সত্ৰৰ সংখ্যা কমি গৈছে যদিও মাজুলীক এতিয়াও 'সত্ৰ নগৰী' বোলা হয়।" সংগীত স্বৰগমে ছাৰৰ কথা গভীৰ মনোযোগেৰে শুনি আছিল। সি টপৰাই সুধিলে— "ছাৰ, পঁয়ষষ্ঠিখনৰ ভিতৰত মাত্ৰ বাইশখনহে আছেগৈ; বাকীকেইখন কি হ'ল?" ছাৰে ক'লে— "কি ক'বা! ইয়াত মানুহৰ সপোনে পোখা মেলে, কিন্তু বানপানী আৰু গৰাখহনীয়াই সেই পোখা মোহাৰি পেলায়। মাজুলীৰ বহু মাটি ব্ৰহ্মপুত্ৰই খহাই নিছে, খহনীয়াত সত্ৰও নিশ্চিহ্ন হৈ গৈছে। তেনেকৈয়ে সত্ৰৰ সংখ্যা কমিছে।"

ইতিমধ্যে ভোক আৰু ভাগৰে সকলোকে অৱশ কৰি তুলিছিল। সেয়েহে তেওঁলোকৰ খোৱাৰ ব্যৱস্থা কৰা হ'ল। জিৰাই-শঁতাই সকলোৰে গড়মূৰ সত্ৰলৈ বুলি যাত্ৰা কৰিলে। এই গড়মূৰতে আহোমৰ দিনৰ বৰটোপবোৰ সংৰক্ষিত হৈ আছে। যাত্ৰাকালত তেওঁলোকে মাজুলীত বসবাস কৰা মিছিংসকলৰ আটোম-টোকাৰিকৈ সজা চাঙঘৰবোৰ দেখি আচৰিত হ'ল। বাঁহেৰে সজা চাঙঘৰবোৰত কেনেকৈ উঠে আৰু কেনেকৈ নামে, সেই বিষয়ে জানিবলৈ কৰবীয়ে গগৈ বাইদেউক সুধিলে। কৰবীৰ প্ৰশ্নৰ উত্তৰত গগৈ বাইদেৱে ক'লে যে মিছিংসকলে চাঙঘৰত উঠা-নমা কৰোঁতে বাঁহৰ জখলা ব্যৱহাৰ কৰে।

ইয়াৰ পাছত তেওঁলোকে কাযৰীয়া জলাশয় এখনলৈ যাত্ৰা কৰিলে। প্ৰাকৃতিক ভাৰসাম্য ৰক্ষাত এই জলাশয়বোৰৰ বিশেষ

ভূমিকা আছে। ইয়াত নানা জলজ উদ্ভিদৰ লগতে মাছ, কাছ, সাপ, বেং আদিকে ধৰি অসংখ্য প্ৰাণীও আছে। এই জলাশয়ৰ মাছ বা আন প্ৰাণী খাবলৈ নানা চৰায়ে পাৰত চোপ লৈ থাকে। শামুকভঙা, বৰটোকোলা, হাড়গিলা, বগলী, কণামুচৰি, শৰালি, দল-ম'ৰা, দবিক, ডাউক, পানীকাউৰী, মণিয়ৰী, কাউৰী, কুকুৰা আৰু শিলকপৌকে ধৰি অনেক চৰাই জলাশয়বোৰৰ আশে পাশে থাকে। বিভিন্নধৰণৰ চৰাই দেখি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল আনন্দত জপিয়াই উঠিল। হঠাৎ আল্পনাই সুধিলে—"ছাৰ, আপুনি যে শ্ৰেণীত কৈছিল পৰিভ্ৰমী চৰাইৰ কথা...।" তাইৰ কথাষাৰৰ ভাবটো বুজি বৰুৱা ছাৰে ক'লে— "এৰা, মাজুলীলৈ বিভিন্ন সময়ত পৰিভ্ৰমী চৰাই আহে। বিশেষকৈ শৰতকালতে এই চৰাইবোৰৰ আগমন আৰম্ভ হয়।"

আবেলিৰ বেলিয়ে মাজুলীৰ খলা-বমা, গছ-লতা সকলোতে এক বৰণ সানিলেহি। চালে চাই থাকিবৰ মন যোৱা অপূৰ্ব সেই দৃশ্য। কিন্তু নিশাৰ আশ্ৰয় স্থানলৈ যাবই লাগিব। সেয়েহে গধূলিৰ আগে আগে দলটো কমলাবাৰীৰ অতিথি গৃহত উপস্থিত হ'ল। তাতে হাত-ভৰি ধুই জা-জলপান খোৱাৰ পাছত সকলোটি সত্ৰলৈ ওলাল। সেই দিনা সত্ৰত অনুষ্ঠিত 'কেলিগোপাল' ভাওনা চাই সকলোৱে আনন্দ পালে।

তাৰ পাছত আলহী গৃহত সকলোটি বহিলহি। খোৱা-লোৱাৰ বাবে কিছুসময় বাকী থকাত বৰুৱা ছাৰে সমূহীয়াকৈ ক'লে— "এই সত্ৰসমূহে মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱ আৰু শ্ৰীশ্ৰীমাধৱদেৱৰ সুমধুৰ স্মৃতি বহন কৰে। বিৰল প্ৰতিভাৰ অধিকাৰী

গুৰু দুজনাৰ মিলনক 'মণিকাঞ্চন' সংযোগ বোলা হয়। কথিত আছে, বেলগুৰি সত্ৰত তেখেত দুগৰাকীৰ প্ৰথম সাক্ষাৎ হৈছিল। মহাপুৰুষ দুজনাই অসমৰ জাতি, বৰ্ণ আৰু ধৰ্মৰ সংকীৰ্ণ বেৰ আঁতৰাই নৱ বৈষ্ণৱ ধৰ্মৰ উদাৰ নীতিৰে কলা, সাহিত্য, সংস্কৃতি আৰু সমাজখনকো সংস্কাৰ কৰি থৈ গৈছে।

তোমালোকে জানি থোৱা, এই সত্ৰসমূহত বৰগীত চৰ্চাৰ লগতে বিভিন্ন সত্ৰীয়া নৃত্য, যেনে— ঝুমুৰা নাচ, চালি নাচ, নটুৱা নাচ, দশাৱতাৰ নৃত্য, কৃষ্ণ নাচ আদিৰ চৰ্চা হয়। পৃথিৱীৰ বিভিন্ন প্ৰান্তৰ পৰা সংস্কৃতি-প্ৰেমী ব্যক্তি আহি ইয়াত সত্ৰীয়া নৃত্যৰ প্ৰশিক্ষণ লয়। আমাৰ কাৰণে অতি গৌৰৱৰ কথা যে মহাপুৰুষজনাৰ অপূৰ্ব সৃষ্টি সত্ৰীয়া নৃত্যই ২০০০ চনত শাস্ত্ৰীয় নৃত্য হিচাপে স্বীকৃতি লাভ কৰে। তদুপৰি 'ৰাসলীলা'ৰ মনোমুগ্ধকৰ পৰিৱেশনো সত্ৰত হয়। এতিয়া ব'লা, সকলোৱে অন্ন এমুঠি গ্ৰহণ কৰোঁ। কাইলৈ পুৱাতে উঠিব লাগিব, তেতিয়াহে বৰগীত শুনিব পাৰিবা।"

পাছদিনা সূৰ্যোদয়ৰ পূৰ্বেই সকলোৱে সত্ৰৰ পুৱাৰ প্ৰসংগৰ স্থান পালেগৈ। ভকতে তেতিয়া শুদ্ধ সাজ পৰিধান কৰি আৰম্ভ কৰিছিল, "তেজৰে কমলাপতি পৰভাত নিন্দ।। তেৰি চান্দ মুখ পেখো উঠৰে গোবিন্দ।।"— এই বৰগীতটি। পুৱাৰ শান্ত, সৌম্য আৰু মায়াময় পৰিৱেশত বৰগীতৰ সুৰে সকলোৰে হিয়া, মন চুই গ'ল। কথা চহকী প্ৰভাতে বৰুৱা ছাৰক মাজতে সুধিলে— "ছাৰ, মাজুলীত প্ৰধানকৈ কি কি উৎসৱ পালন কৰা হয়?" কথাষাৰ শুনি ছাৰে দোহাৰিলে— "বিহু, ৰাস উৎসৱ, পালনাম, ভাওনা, সবাহৰ উপৰি আলি-আয়ে-লৃগাং, ৰাজকেবাং, বাথৌ আদি লোক উৎসৱো ইয়াত পালন কৰা হয়।"

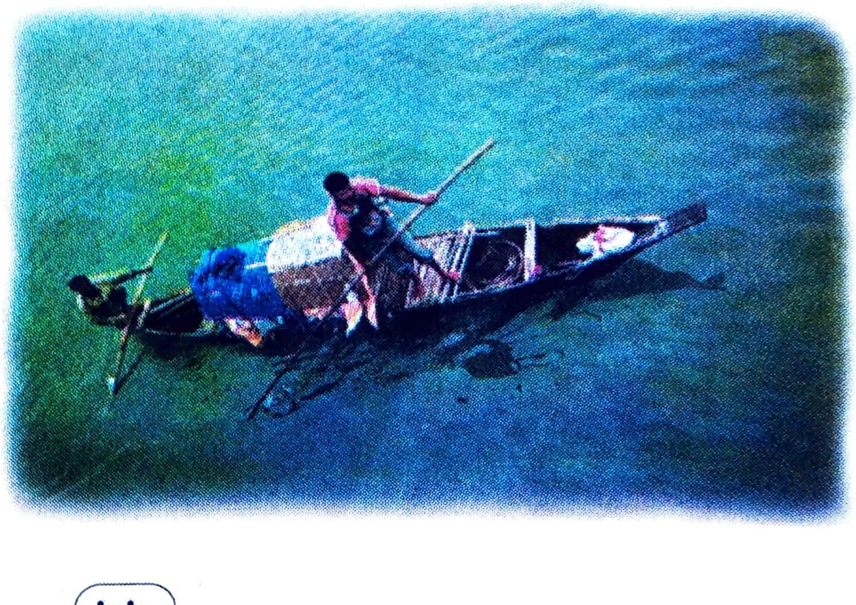

কথা পাতি পাতি গৈ থাকোঁতে তেওঁলোকে এটি সুঁতিত এখন হাত নাও দেখা পালে। বৰুৱা ছাৰে লগে লগে যন্ত্ৰ

চালিত নাও আৰু হাত নাৱৰ বিষয়ে তেওঁলোকক বুজাই ক'লে।

সেইদিনাৰ ভ্ৰমণ সূচীত চামগুৰি সত্ৰলৈ যোৱাৰ কথা। যোৱাৰ পথত বৰুৱা ছাৰে কৈ গ'ল— "বুজিছা, মাজুলীৰ সত্ৰসমূহৰ ভিতৰত দক্ষিণপাট, গড়মূৰ, আউনীআটি, কমলাবাৰী, বেঙেনাআটি, চামগুৰি আদি প্ৰতিখন সত্ৰৰে সুকীয়া সুকীয়া বৈশিষ্ট্য আছে। পালনাম আৰু অপ্সৰা নৃত্য আউনীআটি সত্ৰৰ অসমীয়া সংস্কৃতিলৈ বিশিষ্ট অৱদান। ইয়াৰ উপৰি অসমীয়া ঠাঁচৰ আ-অলংকাৰ আৰু বাচন-বৰ্তনৰ বাবেও ই বিখ্যাত। কমলাবাৰী সত্ৰ আকৌ শিল্প, সাহিত্য আৰু নানান সত্ৰীয়া শৈলীৰ সংৰক্ষণ থলী। বেঙনাআটিকে ধৰি মাজুলীৰ প্ৰায়বোৰ সত্ৰতেই সাঁচিপাতৰ পুথি আৰু হাতীদাঁতৰ বিভিন্ন অলংকাৰ, হাতীদাঁতৰ পাটী আদিও সংৰক্ষিত হৈ আছে।"

চামগুৰি সত্ৰত উপস্থিত হৈ আটায়ে ভাওনাৰ বাবে সাজু কৰি ৰখা মুখাবোৰ দেখি কিৰীলি পাৰি উঠিল। ভাওনাৰ বিভিন্ন চৰিত্ৰৰ সাৰ্থক প্ৰতিফলনৰ বাবে এই মুখাবোৰ অপৰিহাৰ্য।

চামগুৰিতে আটায়ে দুপৰীয়াৰ আহাৰ গ্ৰহণ কৰি কমলাবাৰী সত্ৰৰ আলহী গৃহ পালেহি। সেইদিনা গধূলি স্থানীয় ৰাইজে অনুষ্ঠিত কৰা ভাওনা, লগতে গীতা আৰু কৰবীয়ে পৰিৱেশন কৰা লোকগীত আৰু বনগীত সকলোৱে উপভোগ কৰিলে। বৰুৱা ছাৰে হেমেন, চন্দ্ৰশেখৰ, অৰুণ, ৰবীন, হিমশিখৰহঁতৰ লগতে ছোৱালীকেইজনীকো মহো-হো গীত গাবলৈ দিলে। মাজুলী ভ্ৰমণৰ বাস্তৱ অভিজ্ঞতা বুকুত সাৱটি লৈ পাছদিনা পুৱাতে আটায়ে ওভতনি যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিলে।

ক্ৰিয়া-কলাপ

ক — পাঠভিত্তিক ক্ৰিয়া

১) **দলত ভাগ হৈ পাঠটো মনোযোগেৰে পঢ়া আৰু তলত উল্লেখ কৰা দিশসমূহ ক'ত আৰু কেনেদৰে প্ৰতিফলিত হৈছে— আলোচনা কৰি লিখা।**

— প্ৰাকৃতিক দিশ (চৰাই-চিৰিকটি আদি)

— সাংস্কৃতিক দিশ

— পুৰাৰ আধ্যাত্মিক দিশ

২) **বিহু, ৰাস উৎসৱ, পালনাম, ভাওনা, সবাহ আদিৰ উপৰি মাজুলীত আৰু কি উৎসৱ পালন কৰা হয়?**

৩) **পাঠটো পঢ়া আৰু লিখা।**

ক) "কি ক'বা! ইয়াত মানুহৰ সপোনে পোখা মেলে, কিন্তু বানপানী আৰু গৰাখহনীয়াই সেই পোখা মোহাৰি পেলায়।"— কথাষাৰ কোনে কি প্ৰসঙ্গত আৰু কিয় কৈছিল?

খ) "বুজিছা, মাজুলীৰ সত্ৰসমূহৰ ভিতৰত দক্ষিণপাট, গড়মূৰ, আউনীআটি, কমলাবাৰী, বেঙেনাআটি, চামগুৰি আদি প্ৰতিখন সত্ৰৰে সুকীয়া সুকীয়া বৈশিষ্ট্য আছে।"— কোনখন সত্ৰৰ কি কি বৈশিষ্ট্য আছে?

৪) **'মনোৰম মাজুলী' ভ্ৰমণ কাহিনীটো তোমাৰ আইতা আৰু মাৰা-দেউতাৰাৰ আগত বৰ্ণনা কৰা।**

৫) **পাঠত পোৱা কঠিন শব্দবোৰৰ অৰ্থ শব্দ সম্ভাৰ অথবা অভিধান চাই জানি লোৱা।**

৬) **মাজুলীৰ বিষয়ে দহটা বাক্য লিখা।**

জানো আহা

প্ৰাক্ শংকৰী যুগৰে পৰা অসমৰ প্ৰাচীন কবিসকলে সাঁচিপাতত কাব্য লিখিছিল। সাঁচিপাত হ'ল সাঁচি গছৰ ছাল। এইবোৰ ঘূণে নধৰিবৰ বাবে হেঙুল-হাইতাল বোলাই লিখাৰ উপযোগী কৰা হৈছিল।

খ — ভাষা অধ্যয়ন (ব্যাৱহাৰিক ব্যাকৰণ)

জানো আহা

অসমীয়া ভাষাৰ মা, দেউতা, আই, পিতা, ককা, আইতা, মামী, পেহা, ককাই আদি সম্বন্ধবাচক বিশেষ্যত পুৰুষবাচক বিভক্তি লগোৱা হয়। অইন ভাষাত তেনে নহয়।

যেনে— তোমাৰ মাৱা (মা + ৱা)।

পুৰুষ তিনিটা ঃ প্ৰথম পুৰুষ, দ্বিতীয় বা মধ্যম পুৰুষ আৰু তৃতীয় পুৰুষ।

প্ৰথম পুৰুষ ঃ মই, আমি।

দ্বিতীয় পুৰুষ ঃ তই, তুমি, তহঁত, তোমালোক।

তৃতীয় পুৰুষ ঃ সি, তেওঁ, সিহঁত, তেওঁলোক।

অতি মান্য দ্বিতীয় পুৰুষ 'আপুনি/আপোনালোক'ৰ নিজা পুৰুষবাচক বিভক্তি নাই; তৃতীয় পুৰুষৰ বিভক্তিহে গ্ৰহণ কৰে। যেনে— আপোনাৰ মাক।

সম্বন্ধবাচক বিশেষ্যত যুক্ত পুৰুষবাচক বিভক্তি

সম্বন্ধবাচক শব্দ	প্ৰথম পুৰুষ	দ্বিতীয় পুৰুষ (তুচ্ছ)	দ্বিতীয় পুৰুষ (মান্য)	তৃতীয় পুৰুষ
আ-কাৰান্ত (পেহা)	×	-ৰ (পেহাৰ)	-ৱা (পেহাৱা)	-ক (পেহাক)
অন্য স্বৰান্ত (বাই)	×	-এৰ (বায়েৰ)	-এৱা (বায়েৱা)	-এক (বায়েক)

৭) **উপযুক্ত পুৰুষবাচক বিভক্তিৰে বাক্য পূৰ কৰা।**

(ক) ছাৰ, আপোনাৰ দেউতা __________ কোন আছিল?

(খ) গগৈ বাইদেৱে ক'লে— "তগৰ, তোমাৰ মা __________ আহিছে।"

(গ) তোৰ ককা __________ৰ বয়স কিমান হ'ল?

(ঘ) তোমাৰ পেহী __________ক চিনি পাওঁ?

(ঙ) প্ৰভাতৰ আইতা __________ আহিব।

৮) **পাঠৰ পৰা যুৰীয়া শব্দবোৰ বিচাৰি লিখা।**

যেনে— খলা-বমা।

৯) বাক্য সাজা।

পৰিভ্ৰমী, বহণ, সংৰক্ষণ, মণিকূট, সীৰলু, মায়াময়, কিৰীলি

১০) সমাৰ্থক শব্দ লিখা।

পৃথিৱী, সুচল, আনন্দ, লেখীয়া, চুই, শেষ, ৰেছি, বিখ্যাত, নিশা

গ — জ্ঞান সম্প্ৰসাৰণ

জানো আহা

মাজুলীৰ সত্ৰসমূহৰ দৰে বৰপেটা সত্ৰও শংকৰী কলা কৃষ্টিৰ মিলনভূমি আৰু আধ্যাত্মিক, সাংস্কৃতিক ভাৰধাৰাৰ মুখ্যস্থান বুলিব পাৰি। শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱ আৰু শ্ৰীশ্ৰীমাধৱদেৱৰ পদধূলাৰ পবিত্ৰতা আৰু আতা পুৰুষসকলৰ শ্ৰদ্ধা আৰু আন্তৰিক প্ৰচেষ্টাৰ স্বাক্ষৰ আজিও বৰপেটা ধামে বহন কৰি আছে।

'বৰপেটা' নামটোৰ ইতিহাস আছে। কিছুলোকৰ মতে 'বৰপেটা' ঠাইখিনি এসময়ত ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ পেট অৰ্থাৎ মাজ আছিল। কালক্ৰমত ঠাইখিনি বাম হ'লত বৰপেট বা বৰপেটা বোলা হ'ল। কিছুৱে কয়— এই ঠাইখিনিত ডাঙৰ এটি পিট আছিল আৰু সেই অনুসাৰে ইয়াৰ নাম হৈ পৰিল বৰপিট কালক্ৰমত বৰপেট বা বৰপেটা। আন অধিক সংখ্যক লোকে কয় শংকৰী কলা-কৃষ্টিকে আদি কৰি পবিত্ৰ বৈষ্ণৱ একশৰণ ভাগৱতী ধৰ্ম তথা হৰিনাম ধৰ্মৰ আটাইখিনি বস্তুৰ ইয়াতে ভঁৰাল আৰু সেই হিচাপে এই পবিত্ৰ ভূমিখণ্ডৰ নাম হ'ল— বৰপাট-বৰপাটা-বৰপেটা। 'বৰ' (প্ৰধান) 'পাট' (বেদী)। বৰপেটাৰ পুৰণি নাম তাঁতীকুছি।

(উৎস ঃ 'বৰপেটা সত্ৰৰ ইতিহাস', পৃষ্ঠা - ২,৩, গোকুল পাঠক, আমাৰ দেশ প্ৰকাশন, বৰপেটা, সপ্তম প্ৰকাশ)

১১) ভ্ৰমণ কিয় কৰিব লাগে? এই ভ্ৰমণৰ পৰা মানুহৰ কি কি লাভ হয় পাঠৰ আধাৰত লিখা।

১২) অসমৰ এখন প্ৰসিদ্ধ তীৰ্থস্থান বৰদোৱা। বৰদোৱা কিয় প্ৰসিদ্ধ, দলত আলোচনা কৰি লিখা।

১৩) ভাওনাৰ উপৰি মুখা অন্য কি কি কামত ব্যৱহাৰ হয়, দুজনে লগ হৈ আলোচনা কৰি লিখা।

১৪) তলৰ কবিতাংশ পঢ়া আৰু প্ৰশ্নসমূহৰ উত্তৰ লিখা।

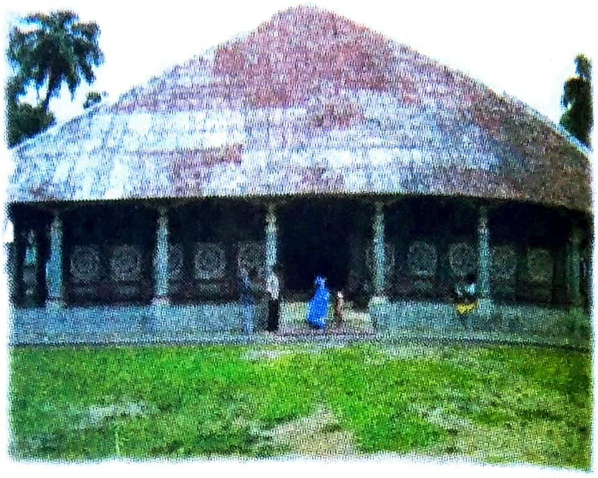

অসমৰ কাশীপুৰী দ্বাৰকা মথুৰাপুৰী
অসমৰ বৰপেটা ধাম,
চাই যোৱা বাটৰুৱা পৰাণ জুৰাই যোৱা
শুনি যোৱা হৰিগুণ নাম।
চউপাশে তাল-খোল মৃদঙ্গৰ মহাৰোল
থানে থানে হৰি সংকীৰ্ত্তন,
সুখী দুখী পাপী তাপী চাই যোৱা কাষ চাপি
মানৱৰ ই মহামিলন।

নাই পূজা আৱাহন নাই বলি বিসৰ্জন
উচ্চ-নীচ ভেদাভেদ জ্ঞান,
নাই কাৰো উচ্চাসন নাই কাৰো নীচাসন
হৰিভক্ত সকলো সমান।

কবি— শৈলধৰ ৰাজখোৱা

(উৎস ঃ 'সোণৰ সঁফুৰা', সংকলক- ভৱকান্ত শইকীয়া, প্ৰকাশক- শ্ৰীমতী কমল কুমাৰী বৰুৱা চেৰিটেবুল ফাউণ্ডেচন, পৃষ্ঠা - ৩৪২-৩৪৩)

ক) বৰপেটা ধামক কিহৰ লগত তুলনা কৰিছে?
খ) কবিয়ে বাটৰুৱাক কি শুনি যাবৰ বাবে কৈছে?
গ) কবিয়ে কাক কাক কাষ চাপি কি চাই যাবলৈ কৈছে?
ঘ) কবিয়ে ক'ত সকলো সমান বুলি কৈছে?

ঘ — প্ৰকল্প

- **দুই বা তিনিজনীয়া দল হৈ ডাঠ কাগজ, কুহিলা আদিৰে চৰাই, বান্দৰ, বাঘ, হাতীৰ মুখা প্ৰস্তুত কৰা।**